

A HÍRADÁSTECHNIKAI EGYESÜLET ALAPÍTÁSA¹

GARAI LÁSZLÓ

BUDAPEST, 1993. OKTÓBER 30.

1. A környezet ismertetése

Az Egyesületet a Posta műszaki értelmisége alapította a fordulat évében, amikor az MKP elvette a Független Kisgazda Párttól a politikai vezetést. Szükséges tehát ismerni a Posta belső szerkezetét, mert e nélkül az Egyesület megalapításának körülményei nem lennének világosak.

A Postánál az I. világháború után teljes kasztrendszer alakult ki a vezetésben. Ez a kasztrendszer az iskolai végzettségen alapult. Az egyes csoportok élén állt a mérnök és jogász csoport, amelyből később kikerültek a Posta vezetői, államtudományi és jogi doktorátusokkal és műegyetemi végzettségekkel. Természetesen mind a két fajta végzettség mellett körülbelül egy 10-15 éves postai gyakorlat is állt.

Ezek a csoportok annyira el voltak egymástól különítve, hogy már majdnem az indiai kasztrendszerhez hasonlítottak. Például a Mérnök-Jogász Egyesületnek külön üdülője és külön klubja volt. Ez ma a Postás Szakszervezetnek a helyisége a Benczúr utcában². Rendezvényeikről kizártak mindenkit, aki nem végzett el főiskolát, akármilyen postai alkalmazott volt is. Egy fokkal alacsonyabb rendű, de hasonlóan elkülönített csoport volt a postaforgalmi tisztviselők csoportja, amelybe azok az emberek tartoztak, akik középiskolai érettségivel rendelkeztek. A nagyobb postahivataloknak voltak ilyen vezetői, és a minisztériumban is akadt egy-két előadó,

¹ Megjelent a Híradástechnika folyóirat 1998. évi 7-8. számában, a 47-49. oldalon. A cikkhez fűzött lábjegyzetek 2014-ben íródtak a HTE történetének a 2007-2009 közötti kutatása alapján, szerzőjük dr. Bartolits István.

² A mai nevén Benczúr utca 27. alatt található épület az 1800-as évek végén épült, emléktáblája alapján 1897-ben lett kész. Egyedi (Stern) Lajos építtette, aki az újpesti szeszgyár tulajdonosa lévén az egyik legtöbbet adózó polgár volt Budapesten. Az épületet Marmorek Oszkár műépítész tervezte és az utcát akkor még Nagy János utcának hívták. Egyedit az 1913-as szeszkartell rogyantotta meg, majd 1927-ben mindenét elvesztette és öngyilkos lett. Az épület a Magyar-Itáliai Bankra szállt, majd 1930-ban kedvező áron eladásra kínálták. Az épületet a postás közalkalmazottak nyugdíjjárulékát kezelő jóléti alap vette meg egyesületi ház alapításának a céljaira. A második világháború után is a postások művelődését szolgálta. A kilencvenes évek elejétől a Postai és Távközlési Művelődési Alapítvány székháza lett, de 2009-ben az alapítók a székház bezárása, majd eladása mellett döntöttek. 2010-ben a Magyar Posta vezetése úgy döntött, hogy meg kell menteni a szép hagyományokkal rendelkező épületet és megvásárolta azt. Jelenleg a Benczúr ház részint kulturális központ, részint a Postás Múzeumi és Művelődési Alapítvány működési helye is. Az épület II. és III. emeletén kapott helyet az Andrássy út 3. szám alól „kitessékelt” Postamúzeum is (B.I.).

akik nagyobb tehetséggel rendelkezve el tudták végezni a annak a munkának egy részét is. Ez a csoport szintén elkülönülve élt; rendelkezett balatoni üdülővel, klubházzal. Az alattuk lévő csoportba a négy polgárit végzett postai üzemi tisztviselők kerültek, akik a gyakorlati munka nagy részét végezték. Ezek között volt olyan munka, amelyik postahivatalban, volt olyan, amelyik műszaki területen folyt, például telefonközpont vagy rádióállomás kezelése stb. Azok a betanított munkások, akik fokozatosan egyenruhát és postaaltiszti beosztást kaptak, külön csoportban, hasonlóan elkülönítve szórakoztak, éltek kultúréletet, gondosan elválasztva a másik három kategóriától. A segédmunkásoknak, akiknek már nyugdíj sem járt, nem volt ilyen csoportja, sem ilyen egyesülete.

2. A postai személyzeti rendszer felbomlása

Azt a helyzetet, ami korábban volt a Postánál, a háború után már nem lehetett fenntartani. Ennek több oka is volt. Az egyik az volt, hogy olyan nagyszámú postatisztviselő és alkalmazott vonult el nyugatra, hogy ezek helyére, pótlására volt szükség. Ennél a pótlásnál már nem lehetett figyelembe venni a régi rangrendszert és az iskolai végzettségen alapuló beosztásokat, hanem fel kellett a rendszert lazítani, hogy az újjáépítési munkát ki-ki „képessége szerint” beosztva végezhesse el. Ennek a felbomlásnak a másik oka volt az, hogy a 45-ben kormányra került Független Kisgazda Párt már demokratikus programot hajtott végre, és a kormányban kommunista párti emberek is voltak. Köztük a közlekedés- és postaügyi miniszter³ kifejezetten kommunista párti volt, akinek a vezetése alatt szóba sem jöhetett egy olyan személyzeti rendszer, mint amit az előzőekben ismertettünk. A postai rendszer felbomlása tehát szükségszerű volt. Viszont azok, akik rászánták munkaerejüket, hogy a következő négy évben helyrehozzák azokat a nagy károkat, amelyeket egyrészt a német hadsereg visszavonulása, másrészt az országon keresztül vonuló szovjet hadsereg okozott, előnyökben részesültek. Ilyen előnyök voltak például, hogy a forgalmi és üzemi tisztviselők mérnöki, jogászai pozíciókba jutottak, és tulajdonképpen az ezzel járó rangot és bért, illetve fizetést is megkapták. Az itt maradt fiatal mérnök és jogász csoport sem járt rosszul, mert az eltávozottak helyére lépve olyan munkahelyeket nyerhettek el, amelyek fiatalságuknál fogva más körülmények között szóba sem jöhettek volna. Néhány példát ezekre az előnyökre meg kell említeni. Például a Posta vezérigazgatója egy olyan fiatal jogász lett, aki körülbelül nyolc évvel előbb lépett csak be a Postára, és még kb. negyven évet kellett volna várnia, mire vezérigazgató lehetett volna. Hasonló helyzetbe került a vezérigazgató személyi titkára, akinek szintén diplomás jogásznak kellett volna lennie. Ehelyett azonban ebbe a pozícióba egy üzemi tisztviselő lépett az ő négy

³ Egész pontosan 1945 és 1949 között közlekedési minisztere volt a kormánynak, a közlekedési- és postaügyi miniszter posztot csak az 1949. augusztus 20-i Alkotmány hozta létre. A közlekedési miniszter 1945 és 1949 között Gerő Ernő volt. (B.I.)

polgáris végzettségével, és elnyerte azokat a címeket és fizetést, ami evvel járt. Volt üzemi tisztviselő, aki érettségivel egy vidéki postaigazgatóságnak lett a vezetője, ami a korábbi rendszer szerint számára teljesen lehetetlen lett volna. Ez a személy is főigazgatói rangot kapott, s a hozzá járó fizetést is, személygépkocsi használatot, meg egyebet.

E sorok írója is azok közé tartozott, akik számára előnyt jelentett, hogy az újjáépítésre szánta rá munkaerejét. Újonnan alakult ugyanis egy olyan intézmény, amely országos rádió ügyeket intézett, és a Posta Rádió Műszaki Igazgatóság nevet kapta. A szerző ennek az intézménynek lett a vezetője – kezdőként postamérnöki ranggal – és a beosztás szerint posta műszaki főigazgatói címet és fizetést kapott.

Meg kell említeni a Posta Vezérigazgatóságon azt a főosztályvezetőt, aki a rádióban a műszaki ügyeket intézte, és aki teljesen hasonló helyzetbe jutott, mint a szerző. Neki azonban olyan kritikus feladatokat kellett ellátnia, amelyek többször is életveszélyes helyzetbe hozták.

A kialakult új helyzet hátrányai jó ideig szinte nem is mutatkoztak. Azt lehet mondani, hogy négy év alatt a posta műszaknak a helyzetét körülbelül arra a szintre lehetett emelni, ami a II. világháború előtt volt. Úgy, hogy az ilyen módon megkevert képzettségű személyzet együtt mégiscsak létrehozta azt a helyzetet, ami célul volt kitűzve. A baj ebben a személyzeti változtatási rendszerben később bontakozott ki. Ez akkorra tehető, amikor közeledett az 1948-as év. Ekkor a Magyar Kommunista Párt már mindent elkövetett annak érdekében, hogy a választáson győzelmet arasson, és abszolút hatalomhoz jusson. Ez a hatalomra jutási törekvés a fellazult postai személyzeti állapotot is kihasználta. Jóformán erőszakos úton megszervezte a postai tisztviselő karát párttagként, ami korábban elképzelhetetlen volt, mert az előző rendszerekben a posta személyzete nem politizált. Korábban a posta a mindenkori kormánynak volt a kezében, és annak az elképzeléseit teljesítette. Ez a fellazult rendszer azután tulajdonképpen már a 48-as év előtti szakaszban elfajult. Az történt ugyanis, hogy lassan köztudomásúvá vált hogy a Független Kisgazda Párt elveszti hatalmát és hogy helyette a Magyar Kommunista Párt fogja megszerezni a hatalmat. Ez újra azzal a következménnyel járt, hogy a postai alkalmazottak elég nagy része nem vállalta tovább az itteni munkát, hanem ismét összecsomagoltak és elmentek külföldre. Ezek között volt az említett fiatal vezérigazgató is.

A föllazulásra jellemző, hogy ezt a vezérigazgatót, aki végül is valamit már mégis értett a postai ügyekhez, egy olyan személy váltotta fel, aki nem tehetett arról, hogy ő egyáltalán nem ért a postához, hanem egyszerűen kinevezték vezérigazgatónak. Egy nagy gyárban volt művezető, és a korábbi besorolás szerint inkább a négy polgáris kategóriához tartozott. Természetesen az új vezérigazgató nagyobb részt olyan embereket csoportosított maga köré, akik értettek ugyan a munkához, de vele nagyjából azonos képzettségűek voltak. Így fokozatosan a korábbi merev kasztrendszer, és ennek az ilyen formában való megváltozása a belső átlagos szakértelmet is nagyon lerontotta. Az általános postai feladatoknál ez a

romlás nem volt annyira feltűnő és észrevehető, mert az egymás után következő tennivalókat el tudták az emberek végezni.

Az olyan műszaki vonatkozású ügyekben azonban, mint amilyen annak idején a rádió, a telefon, a távíró, a nemzetközi rádióösszeköttetések és egyebek voltak, a hozzáértést az új személyzeti rendszer már nem tudta megfelelően átfogni. Ennek aztán az lett a következménye, hogy a négy év alatt felépült ugyan a régi műszaki hálózat, de szinte senki nem gondolt rá, hogy a következő négy évben már más technikára, új fejlődésre van szükség. Elfelejtődött az is, hogy ezt a fejlődést előzetes tanulmányokkal, vizsgálatokkal, próbákkal, kísérletezésekkel kell biztosítani. Ez a tevékenység bizony teljesen mellőzésre került.

3. A Híradástechnikai Egyesület megalapítása

Az előzőekben ismertetett személyzeti helyzet következményeként – most már pártirányításra – a műszaki vezérigazgatói helyettesi posztot Gerő István mérnök töltötte be. Ő korábban a Standard gyárban, mint híradástechnikai gyártó telefonszakértő működött. Gerő István személyében az előbb említett vezérigazgatónak a műszaki helyettese mégis csak egy mérnök lett. Abban az időben a párt részéről szokás volt, hogy körülnéztek külföldön, hogy a külső, kommunista párti szimpatizánsok és korábban magyar személyek települjenek vissza Magyarországra, és itt fejtsenek ki tevékenységet. A Postának egyik műszaki gondja a postai épületeknek az ügye volt. Ennek a feladatnak az ellátására magas szintű mérnök állt rendelkezésre, aki korábban ugyancsak eltávozott az országból. Gerő István valószínűleg utasításra, vagy ismeretsége alapján meghívta a Postához építészmérnöknek Benghardt Gusztávot. Keveset tudni róla, de az bizonyos, hogy édesapja Párizsban volt képzőművész. Ő ott nevelkedett, ott élt Párizsban, és úgy került hazahívásra a Posta Vezérigazgatóságra. Ez a két személy (Gerő és Benghardt) a miniszter feltétlen bizalmát bírta. Ezzel az előzőleg kialakult, egészségtelenné váló helyzet, hogy a Postának a vezető tisztségviselői távol tartották magukat a Párttól, ezen a két személyen keresztül fokozatosan feloldódott. Mindazonáltal a munkánk folytatása, befejezése és a továbbiak kialakítása során párton kívüli postamérnök már nem működhetett. Ez a helyzet körülbelül 25-30 embert érintett. Az eltávolítások aránylag rövid idő alatt kerültek végrehajtásra.

Ezek után Gerő István és a mérnöki képzettségű postaalkalmazottak egy csoportja átlátta, hogy a műszaki fejlesztés érdekében valamit tenni kell. Gerő Istvánnak volt az ötlete, hogy mérnök-szakszervezetet kell létrehozni, amelyben képviselhető a szaktudás. Azután kiderült, hogy az általános politikai elképzelés a szakszervezetek szervezése vonatkozásában egészen más. Nem iskolai végzettség szerinti szakszervezeteket képzeltek el, hanem sokkal szélesebb szakmai köröket, mint például vasas, építő meg egyebek. Gerő Istvánnak ez az elképzelése tehát nem

valósulhatott meg. Az egyesület alapításának a gondolata onnan is eredhetett, hogy a posta mérnökei egy nagyon alapos négy hónapos mérnökképzésen vettek részt a posta szervezésében. Így egymást is és a postai feladatokat is jól ismerték. Felmerült, hogy alapítani kellene egy egyesületet, amelyiknek az a célkitűzése, hogy a híradástechnika színvonalát emelje az országban. Ebbe az elképzelésbe aztán belefért az újjáépítő munka magas szintű befejezése. Elfogadható volt az is, hogy legalább egyesületi alapon, mint tudományos egyesület, ki lehessen jelölni a fejlődés irányát. Erre már nagy szükség volt, mert következett például a telefonközpont elektronikus megoldása. Megjelent a távolban az egész televíziós program. Kihívások voltak a rádió műsorszórás rövidhullámú rendszerei, és a nemzetközi kapcsolatokban a mikrohullámú elképzelések is.

Ennek a programnak az előkészítése, fokozatos lebonyolítása, átvitele az iparba, az üzembe, mindenhova, ahol erre szükség van, megoldandó volt. Ezt azzal a postás személyzettel, amely a négy év során kialakult, meg kellett oldani. Így került sor arra, hogy (a szerző részvételével) elhatározták: híradástechnikai egyesületet kell alakítani. Ennek az egyesületnek a megjelenési formája olyan volt, hogy előzetesen semmiféle engedély, vagy utasítás erre nem volt. Összeültek azok a postamérnökök,

akiket Gerő István jól ismert, mint például Kodolányi Gyula, Benghardt Gusztáv, a szerző és mások. Egy közös megbeszélésen elhatározták, hogy megalakítják a Híradástechnikai Tudományos Egyesületet. Ezzel ez az egyesület olyan formát kapott, hogy a kormányhatóságok is tudomást szereztek róla, és az addigi Szabadkőműves Székházat⁴ átadták az Egyesület

számára otthonul. Ez a hely a célra alkalmas is volt, és ott tartották az egyesületi alakuló üléseket.

Ha már nevek kerültek szóba, akkor azért felsorolandók azok, akik a szerző emlékezte szerint az első ilyen értekezleteken ott voltak. Elsősorban Gerő István,

⁴ A Szabadkőműves Székház a Podmaniczky utca 45. szám alatt működött. Egészen pontosan a Magyarországi Symbolikus Nagypáholy páholyháza volt a Ruppert Vilmos által tervezett és 1896-ban elkészült épület neve. A Nagypáholy a Magyarországi János-rendű szabadkőművesség és a skót rítusú Nagyoriens 1886. március 21-i egyesüléséből jött létre. A Nagypáholy a Podmaniczky utca és a Vörösmarty utca sarkán lévő üres telket 1893. május elsejével vette meg és a tervek elkészülte és az építési engedély megszerzése után megkezdődhetett az építkezés. Az elkészült épülethez az üveglakokat Róth Miksa, a nagymesteri szobában lévő arcképcsarnok festményeit Thán Mór ajánlotta fel. Az épület ma is áll, jelenleg a Hotel Rosslyn szálloda működik benne, amiben az érdekesség az, hogy a skót Rosslyn-kápolna („rosslyn” magyarul: generációk tudása, de a skót Rosslyn-kápolnát Dan Brown regényéből, a da Vinci-kódból is ismerhetjük) szintén sok szabadkőműves kapcsolattal rendelkezik. (B.I.)

azután Benghardt Gusztáv és Bognár Géza (az alakuló ülés 1947 őszén történt a Podmaniczky utcában. Az akkor jelenlévők közül említést érdemel Susánszky László⁵, Mészáros Sándor⁶, Philipp Miklós⁷, Horváth Gyula⁸, Kas Oszkár⁹). Bognár Gézáról a későbbiek során kiderült, hogy ő, mint fiatal mérnök, tagja volt egy magyar kommunista párti csoportnak, és így az ő tagságát figyelembe vették. A miniszternek is sokkal nagyobb bizalma volt hozzá, mint azokhoz, akik nem voltak hajlandók négy évig belépni a pártba.

Valószínűleg Gerő István volt Standard és Orion gyári ismerősei vettek még részt az alapításban. Ott volt Novák István, aki telefonközpontos szakember volt; Borsos Károly, aki az országos kábelhálózatnak volt a hozzáértő mérnöke. Úgyszólván az első gyűlésen megjelent Valkó Iván Péter¹⁰ a feleségével, és magukkal hozták Barta Istvánt. Aztán kiderült, hogy a Valkó-család egy nagyon régi menedzser származású család, mert egy korábbi ősük pénzügyminiszter volt a Tisza-kormányban. Ő maga részvényese volt az Egyesült Izzónak, és el lehetett várni, hogy családja bekapcsolódása ebbe a híradástechnikai szervezkedésbe mindenképpen előnyös lesz. Barta István annak a vevőkészülék-gyártó szalagnak volt a mérnöke, amely az Egyesült Izzó területén, mint Orion működött. Ez a szalag nem sokkal korábban szállított le egy húszezer darabos néprádió-szíriát a Postának, és ezzel kapcsolatban mint vevőkészülék szakértőt jól ismerték. Ő volt az, aki egyetértett azzal, hogy modern szuper készülékeket kell gyártani néprádióként. Az így megalakult egyesületnek már szüksége volt adminisztrációra, levelezésre. A jelenlévők megállapodtak, hogy Valkó Iván Péter lesz az egyesület elnöke, és a felesége¹¹ lesz az adminisztrátor, aki mellé még kapnak egy titkárságot is. Tagnyilvántartás is készült.

⁵ Susánszky László (1912-2001) A HTE alapító tagja, később a HTE műszaki titkára (1965-1970), majd főtitkára (1970-1974), utána pedig alelnöke (1974-1985) volt. A HTE kétszeres Puskás Tivadar emlékérmese (1967, 1974). (B.I.)

⁶ Mészáros Sándor hosszú időn keresztül a Vákuumtechnikai Szakosztály elnöke, emellett elnökségi tag, majd 1981-1985 között a HTE Végrehajtó Bizottság tagja. Jelenleg a Szenior Szakosztály aktív tagja. Korábban jelents munkásságot fejtett ki a hazai vákuumtechnikai kutatás, fejlesztés és gyártásbevezetés terén. A HTE Puskás Tivadar emlékérmét 1975-ben kapta meg munkája elismeréseként. (B.I.)

⁷ Philip Miklós (1921-2002) 1945-től a Magyar Mérnökök és Technikusok Szabad Szakszervezetének az ügyvezető titkára. 1962-1977 között a MTE SZ főtitkárhelyettese. 1965-1974 között a HTE Elnökségének a tagja. (B.I.)

⁸ Horváth Gyula (1920-2008) gyémánt okleveles gépészmérnök, 1945-1990 között a Standard Villamossági Rt., majd a BHG szakembere telefonközpontok tervezése, fejlesztése és eladása terén. 1970-80 között a HTE Kapcsolástechnikai Szakosztályának a vezetője, a HTE Elnökség tagja, majd 1999-2005 között a Szenior Klub elnöke volt. A HTE 1993-ban a Puskás Tivadar emlékérmével jutalmazta. (B.I.)

⁹ Kas Oszkár (1912-??) Villamosmérnök, 1937-től a Standard illetve a Beloiannisz Híradástechnikai Gyár munkatársa, 1957-től főmérnöke, 1962-től műszaki igazgatója. Tevékeny része volt 1968-ban a crossbar licenc megvételében. 15 éven keresztül a Budavox Review főszerkesztője is volt. A HTE Puskás Tivadar emlékérmét kétszer (1979, 1988) nyerte el. (B.I.)

¹⁰ Valkó Iván Péter (1912-1987) fizikus-mérnök, a műszaki tudományok kandidátusa. Dolgozott a Tungstram Rt.-nál, a TKI-ban, majd 1952-ben a BME-n oktatóként folytatta tevékenységét. 1957-től az Elektroncsövek Tanszék, majd az Elektronikus Eszközök Tanszék vezetője volt, 1983-as nyugdíjba vonulásáig. Hosszú ideig a HTE elnökségi tagja, a Puskás Tivadar emlékérmét 1967-ben kapta meg. (B.I.)

¹¹ Valkó Iván Péterné a HTE megalakulásától 1970-ig volt a titkárság vezetője. (B.I.)

Az Egyesület legfőbb szerve, az elnökség is két részre tagozódott. A legfelső csoportba Gerő István, Benghardt Gusztáv és Bognár Géza tartozott, akik a legbizalmasabb egyesületi kérdésekben külön is folytattak tárgyalásokat. Az Egyesület egyes csoportjait szakma szerint határozták meg. Így sor került egy vevőtechnikai csoport megalakulására, melynek vezetését Barta István kapta meg. Hozzá a vevőkészülék-gyártás állt a legközelebb. Egy másik szervezet a rádió adóberendezések csoportja volt. Ennek vezetését a szerzőre bízta. A bizalom alapja az volt, hogy dr. Magyar Endrén kívül csak Susánszky László és a szerző voltak képesek adóberendezést tervezni és kivitelezni. Külön csoportja volt a távbeszélő központok és a hálózat ügyének Novák István és Borsos Károly vezetésével. A szervezési rendszer szerint ezek a csoportvezetők tagjai voltak az elnökségnek, de az előbb említett felsőbb csoport mégis különálló részt képezett.

4. Az Egyesület gyors növekedése

Amikor a Híradástechnikai Egyesület megalakult, és az első szakmai gyűléseket tartották, meghívókat küldtek ki. Ennek alapján tudomást szerzett róla a szakmai világ, hogy egy ilyen egyesület létrejött. Második lépésben számos új jelentkezés történt, és ezek annyira közel állnak az Egyesület alapításához, hogy mintegy szoros második hullámot kell figyelembe venni. Ebben az időben vált tagjává az Egyesületnek Kas Oszkár, a Beloianisz Híradástechnikai Gyár főmérnöke, Sárközy Géza és felesége, és Szikszai Lajos, akik ugyanennek a gyárnak a nagyteljesítményű rádió műsorszóró adóit gyártották. Tagok lettek még Tomasek Zoltán és Makó Zoltán, a volt Magyar Philips Művek mérnök igazgatói, akik a néprádiógyártást és a rádiótávíró adóberendezés újjáépítését végezték, és ideiglenes adócső-regenerálást hoztak létre; valamint Susánszky László is, aki 1947-ben az első műsorszóró nagyadó létesítésében és az újjáépítésben jelentős munkát végzett.

Az Egyesület a kormánytól is feladatokat kapott, mert szakmai területen annak kevés ismerete volt az emberek között. Időnként tehát szükség volt arra, hogy az Egyesület véleményt mondjon csoportokról, személyekről. Így került sor a műegyetemi tanárok kinevezésénél a tanácsadásra, és műszaki akadémikusok ajánlására is. Ezen tevékenységek lassan ismertté váltak, és még közelebb hozták a műszaki világ személyeihez az Egyesület működését. El lehet mondani, hogy az újjáépítés terén már megjelölt feladatokhoz az Egyesület nagymértékben hozzájárult. Ezek teljesítéséhez, és ahhoz a körülményhez, hogy a magyar ipari termelés körülbelül harmadrésze a híradástechnikai iparból származott, és jelentős exportszállításokra is sor került, az Egyesületre nagy szükség volt.

Természetesen az Egyesületen kívül számos személynek, kutató intézetnek is szerepe volt a sikerek elérésében. A Híradástechnikai Egyesület féléves munkája

után, miután léte köztudomásúvá vált, egymás után alakultak meg a hasonló műszaki tudományos egyesületek, és ez a mozgalom olyan mértékűvé vált, hogy felmerült egy összefogó szervezet kialakítása is. A Műszaki Tudományos Egyesületek Szövetsége tulajdonképpen a Híradástechnikai Egyesület megalapítása alapján indult meg, és vált nemzetközileg is jelents szervezetté. A Műszaki Tudományos Egyesületek Szervezetének megalapításában Valkó Endre játszott jelentős szerepet; Philipp Miklós neve is említésre méltó. Ők hozták létre azt a központi szervezetet, amelynek tagjai már a műszaki tudományos egyesületek voltak.

A visszaemlékezés szerzőjéről:

Garai László diplomáját a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki szakán szerezte 1934-ben. 1935-től a Ganz Villamossági Gyárban dolgozott. 1936-1945 között a Posta Székesfehérvári Rádiótávíró Állomásának volt a vezetője. 1946-tól alapítója és vezetője volt a Rádió Műszaki Igazgatóságnak. Ez idő alatt a rádióberendezés-hálózat újjáépítését irányította. 1947-től az Országos Tervhivatalban dolgozott. 1951-től a Magyar Adócsőgyár főmérnökeként megszervezte és vezette a hazai rádiócsövek gyártását. Több fontos szakmai mű fordítását is végezte. 1947 őszén részt vett a Híradástechnikai Tudományos Egyesület nyilvános alakuló értekezletén, ahol az Adástechnikai Szakosztály vezetésével bízták meg. A HTE Elnökségének 1965-től egészen 1990-ig tagja volt. A cikk írásakor a Szenior Klub aktív tagja volt. Szakmai tevékenysége elismeréseként 1989-ben a HTE Puskás Tivadar emlékérmét kapta meg, 1994-ben a BME gyémántoklevelét vehette át.